

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z wniosku Z. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w E.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 lutego 2020 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 października 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony Z. G. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w E. z dnia 8 czerwca 2016 r., którą odmówiono mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Ubezpieczony nie zgodził się z oceną stanu jego zdrowia.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania, gdyż komisja lekarska ZUS nie uznała ubezpiezonego za niezdolnego do pracy.

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w E., sygn. akt IV U (...), zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2016 r. do dnia poprzedzającego uprawomocnienie się wyroku oraz prawo do renty szkoleniowej na okres sześciu miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku (pkt I) oraz

stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt II).

Sąd Okręgowy przyjął, że zaskarżona decyzja była wadliwa, ponieważ wykazano, że ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki przyznania wnioskowanego prawa, a przy tym zachodzi potrzeba jego przekwalifikowania zawodowego. W ocenie Sądu Okręgowego, już w postępowaniu administracyjnym istniały podstawy do ustalenia częściowej niezdolności ubezpieczonego do pracy, gdyż w zakresie schorzeń narządu wzroku opinia nie wskazuje, aby stan zdrowia pogorszył się dopiero na etapie postępowania sądowego, albo aby niezdolność ta potwierdzona została dopiero wynikami badań obrazowych przeprowadzonych po zakończeniu postępowania orzeczniczego. Ponadto, ubezpieczony - jako osoba jednooczna - nie może świadczyć pracy mechanika, co było oczywiste, w związku z czym należało przyjąć, że opinia komisji lekarskiej została wydana z pominięciem rzetelnego odniesienia wpływu stanu zdrowia ubezpieczonego, na możliwość świadczenia przez niego pracy z wykorzystaniem najwyższych kwalifikacji. Stwierdzono zatem odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, do czego podstawę stanowił 118 ust. 1a i 4 ustawy emerytalnej (pkt II wyroku).

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł organ rentowy, który zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w całości, zarzucając naruszenie art. 57 ust. 1, art. 60 ust. 1 oraz art. 12 i ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.2017 r., poz. 1383, ze zm.); błąd w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach. Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, a ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wyrokiem z dnia 2 października 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...), sygn. akt III AUa (...), oddalił apelację.

W ocenie sądu drugiej instancji, Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że ubezpieczony nabył prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do czasu uzyskania prawa renty szkoleniowej, co oznacza, że prawidłowo sformułował też sentencję zaskarżonego orzeczenia (pkt I). Materiał dowodowy, którym

dysponował pozwany w dacie wydawania zaskarżonej decyzji umożliwiał także prawidłowe ustalenia uprawnień rentowych ubezpieczonego, dlatego też prawidłowe było również rozstrzygnięcie zawarte w pkt II zaskarżonego wyroku.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł pełnomocnik organu rentowego. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący podniósł, iż skarga jest oczywiście zasadna z uwagi na fakt, iż przyznanie prawa do renty szkoleniowej osobie uzyskującej przychód do świadczenia pozostaje w sprzeczności z obowiązującym porządkiem prawnym i rodzi wymierne skutki finansowe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z

przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepublikowane; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepublikowane). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Nie można również uznać, że skarżący w niniejszej sprawie wykazał, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wykazał jakiegokolwiek naruszenia prawa, tym bardziej oczywistego naruszenia prawa, które mogłoby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Samo wskazanie, że „przyznanie prawa do renty szkoleniowej osobie uzyskującej przychód do świadczenia pozostaje w sprzeczności z obowiązującym porządkiem prawnym i rodzi wymierne skutki finansowe”, nie jest wystarczające do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wskazał bowiem ani przepisów prawa, które miałby naruszyć Sąd Okręgowy, ani nie przedstawił jakiegokolwiek argumentacji prawnej, która mogłaby uzasadniać występowanie powołanej przesłanki oczywistej zasadności skargi. W tej sytuacji zarzuty skarżącego należało uznać za gołosłowne i niemogące uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

